

Arrest

nr. 235 794 van 8 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X alias X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Angolese nationaliteit en u verklaarde dat u geboren werd op 29 april 2002. U en uw vader woonden bij uw grootmoeder samen met uw oom in Luanda.

In 2015, u herinnerde zich niet wanneer, vielen er 's nachts mannen binnen bij jullie thuis die vragen stelden over pamfletten en begonnen te slaan op uw vader, grootvader en oom. Jullie werden toen allemaal meegenomen door deze mannen naar een voor u onbekende plaats. U werd samen met uw grootmoeder opgesloten en uw oom, vader en grootvader ergens anders. U en uw grootmoeder slaagden er in te ontsnappen van deze plaats en vonden een weg waar auto's reden. Een wagen stopte voor jullie en de chauffeur, G., nam jullie mee naar zijn huis. U en uw grootmoeder bleven enkele maanden bij deze persoon wonen die uw grootmoeder ook medisch verzorgde. George regelde een paspoort voor u met een visum en u vertrok met het vliegtuig uit Angola op 8 februari 2016 naar Portugal. U reisde daarna door naar België waar u internationale bescherming verzocht op 30 juni 2016.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In verband met uw vermeende minderjarigheid vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op datum van 16/12/2016 in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar bent. Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd.

Toen u, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, geconfronteerd werd met de resultaten van deze leeftijdstest, bleef u erbij dat u wel degelijk minderjarig was en dat u geboren bent op 29 april 2002 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.4). U zei ook dat uw naam O.G. M. is en niet M.A. H. M. (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.3). Gevraagd of u weet waarom u in België geregistreerd staat onder de naam M.A.H. M., zei u dat men u gezegd had dat uw vingerafdrukken teruggevonden werden onder die naam en dat men daarom deze naam gebruikte (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.4).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er aan de hand van uw vingerafdrukken een visumaanvraag voor Portugal werd teruggevonden waarbij het visum werd afgeleverd op 27 januari 2016. Dit visum werd afgeleverd aan M.A.H. M. die geboren is op 18 september 1997 (zie visumaanvraag in blauwe map).

U verklaarde met een paspoort van Angola naar België gereisd te zijn en dat dit niet uw paspoort was. Gevraagd hoe u dan aan dat paspoort geraakt bent, zei u dat George alles regelde en dat u enkel naar de ambassade moest gaan om daar uw vingerafdrukken te geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.8).

Gevraagd of u iets moest doen, iets moest geven aan G. voor u naar de ambassade ging om dat paspoort te verkrijgen, zei u dat dit niet het geval was. Gevraagd of u dan geen foto's moest laten nemen voor u naar de ambassade ging, zei u dan dat u dat wel liet doen. U zei dat u niet meer weet wanneer dit was en u zei ook niet te weten waarom u die foto's moest laten nemen. U zei te denken dat er een week en drie dagen tussen zat, tussen het moment dat u foto's liet nemen en het moment dat u uw vingerafdrukken moest laten nemen op de ambassade. U zei dat u zich nog herinnert dat men u vragen stelde op de ambassade maar u weet niet meer welke vragen. U verklaarde ook niet te weten of het paspoort waarmee u reisde dan een vals paspoort was.

Gevraagd of G. nog andere valse identiteitsdocumenten liet maken voor u, zei u dat dit hij enkel een paspoort voor u liet maken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.9).

Bij uw visumaanvraag, met kopies van uw paspoort, zat nochtans ook een kopie van uw Angolese identiteitskaart (afgegeven op 11 augustus 2015) waarop een andere foto van u dan op uw paspoort te zien is (zie blauwe map in het administratief dossier). U verklaarde dat u deze identiteitskaart nog nooit gezien had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10).

Hoewel u dus eerst zei dat u niets moest doen om dit paspoort aan te maken, verklaart u dan nadat het u specifiek gevraagd werd, dat u foto's moest laten maken daarvoor. U verklaarde ook dat G. nooit een ander identiteitsdocument liet maken voor u hoewel er in uw visumdossier een kopie van een Angolese identiteitskaart zit op dezelfde naam als die op het paspoort dat u gebruikte, met een andere foto.

U zei dat u vanuit Angola het vliegtuig nam naar Portugal en daarna naar België kwam. Gevraagd waarom u naar België ging, zei u dat u dat niet weet en dat het G. was die dat besliste. Toen er u dan gevraagd werd of hij u zei waarom jullie naar België gingen, zei u van wel en gevraagd waarom dat was, zei u dat G. jullie naar België naar zijn vrouw bracht die jullie naar DVZ bracht en zei dat jullie daar moesten uitleggen wat er jullie overkomen was in Angola en dat jullie hier hulp gingen krijgen. Opnieuw gevraagd waarom u dan van Portugal naar België ging, zei u dat u het niet weet en dat G. alles betaalde. Toen er u dan gevraagd werd of u niet aan G. vroeg waarom jullie naar België gingen, zei u dat u dat niet deed omdat "hij ons naar hier gebracht heeft en ik had daar niets over te vragen" (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.7).

Ook toen er u gevraagd werd waarom u geen internationale bescherming verzocht in Portugal, zei u dat u het niet wist, dat G. alles regelde en dat hij beslist heeft waar jullie naartoe zouden gaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10).

Dat u een dergelijke desinteresse zou getoond hebben in uw reisweg en waar u internationale bescherming ging verzoeken nadat u Angola moest verlaten is niet geloofwaardig.

U verklaarde dat u een week bij de vrouw van G. woonde en daarna internationale bescherming verzocht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.11). Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u echter dat u 3 maanden in België verbleef voor u hier internationale bescherming verzocht (zie verklaringen DVZ, reisweg in het administratief dossier). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zei u dat het geen drie maanden was maar slechts 1 week (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.11&17).

Gevraagd wat u dan van plan was toen u in Portugal aankwam, zei u dat u geen plan had en dat u enkel bij uw grootmoeder wilde zijn. Toen er u dan gevraagd werd of u wel zelf wilde vertrekken uit Angola, zei u dat dit niet het geval is en dat u dat niet zelf beslist hebt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.12).

Het is opmerkelijk dat u internationale bescherming verzoekt in België en tegelijkertijd verklaart dat u eigenlijk niet zelf wilde vertrekken uit Angola.

Overigens moet over de manier waarop u Angola zou verlaten hebben, ook nog opgemerkt worden dat u bij DVZ verklaarde dat u de naam van de smokkelaar niet kende, dat u enkel wist dat hij dokter en mesties (van gemengde afkomst) was (zie verklaringen DVZ, reisroute, in het administratief dossier).

Tijdens uw eerste interview bij DVZ, toen u zich als minderjarige liet registreren, zei u dat de **politie** bij jullie thuis was geweest die jullie zou geslagen hebben en meenam naar een onbekende plaats (zie verklaringen DVZ, fiche niet- begeleide minderjarige vreemdeling in het administratief dossier). Tijdens uw interview bij DVZ als meerderjarige, had u het dan weer over bandieten die bij jullie waren langsgelopen en jullie ontvoerden (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat het bandieten waren die 's nachts naar jullie huis kwamen maar u zei niet te weten wie die bandieten waren. Gevraagd hoe u weet dat het bandieten waren, zei u dat ze 's nachts jullie huis binnenkwamen en dat het ofwel politiemannen waren ofwel bandieten maar **dat u tot de conclusie kwam dat het bandieten waren** (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.12).

Toen er u dan gevraagd werd of u en / of uw grootmoeder naar de politie waren gegaan in Angola om te vertellen wat er met jullie gebeurd was, zei u dat u dat niet deed omdat u het daar niet kent en omdat u bang was. Gevraagd waarom u dan bang was om naar de politie te gaan, zei u dat u dacht dat die bandieten misschien ook deel uitmaakten van de politie. Waarom u dat dacht, kon u niet uitleggen, u zei enkel dat er veel in uw hoofd omging (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.16).

Toen u er dan op gewezen werd dat u in uw eerste interview bij DVZ verklaard had dat jullie werden ontvoerd door politiemannen, zei u dat u dat niet zou gezegd hebben en dat u gezegd had dat het bandieten waren. U zei dat, moesten het politiemannen geweest zijn, die dan uniformen zouden gedragen hebben en dat dit niet het geval was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.17).

Opnieuw moet er dus vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Tijdens uw eerste interview bij DVZ verklaarde u dat de politie, toen deze bij jullie thuis langskwamen, vroeg wie er de pamfletten had uitgedeeld waarop kritiek werd geuit door het volk over het systeem in Angola (zie verklaringen DVZ, fiche niet- begeleide minderjarige vreemdeling in het administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat de bandieten bij jullie de deur openbraken en toen vroegen wie er de pamfletten had gegeven en wie er gezegd had dat ze moeten manifesteren waarna ze begonnen te slaan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.13).

Toen er u dan gevraagd werd of u iets weet over de pamfletten waar die mannen naar vroegen, wat daarin stond, zei u dat u het niet weet. Pas toen er u gezegd werd dat u tijdens uw eerste interview bij DVZ gezegd had dat het pamfletten waren waarin er kritiek werd geuit door het volk over het systeem in Angola, zei u dan dat de bandieten dit zeiden tegen uw oom maar dat u die pamfletten zelf niet gezien had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.17).

Hoewel u dus tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS eerst zei dat u niet weet wat er op die pamfletten stond, zegt u dan wel plots te weten wat de bandieten over de inhoud van de pamfletten zeiden, pas nadat u er uitdrukkelijk mee geconfronteerd werd dat u dit eerder bij DVZ verklaard had.

Tijdens uw eerste interview bij DVZ verklaarde u ook dat jullie meegenomen werden naar een voor u onbekende plaats waar uw oom en uw vader vastgebonden en gedood werden. Jullie bleven daar en een week later werd uw grootvader daar ook vermoord (zie verklaringen DVZ, fiche niet- begeleide minderjarige vreemdeling in het administratief dossier). Bij uw volgend interview bij DVZ zei u dan weer dat jullie daar 2 dagen zaten opgesloten en ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u daar 2 dagen opgesloten zat (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier en notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14).

Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zei u dat jullie daar 2 dagen bleven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.17).

Tijdens uw interview bij DVZ zei u dat uw vader, grootvader en oom gedood werden en dat u dit weet omdat uw grootmoeder u dat vertelde. Hoe uw grootmoeder dit te weten was gekomen, wist u niet (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat uw grootmoeder u dit zei toen jullie aan het vluchten waren, ze zei dat jullie moesten vluchten of dat jullie anders zelf ook gedood gingen worden. U zei dat u zelf niet gezien had dat uw familieleden vermoord werden. Gevraagd hoe uw grootmoeder dit dan kon weten aangezien u verklaard had dat u en uw grootmoeder samen 2 dagen opgesloten zaten in dezelfde kamer, zei u dat u het niet wist, dat ze maar bleef roepen en tieren " ze hebben ze gedood, we moeten hier weg". U zei ook dat u haar niet zou gevraagd hebben hoe ze dit wist (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.15).

Ten eerste moet hierover opgemerkt worden dat, indien u en uw grootmoeder werkelijk 2 dagen samen in dezelfde kamer zaten opgesloten, uw grootmoeder onmogelijk kon weten dat uw vader, grootvader en oom gedood werden. Ten tweede moet hierover opgemerkt worden dat het niet geloofwaardig is dat u niet aan uw grootmoeder, met wie u samen internationale bescherming verzocht in België, gevraagd zou hebben hoe ze dat te weten kwam.

Omwille van de vele tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen die u deed kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u Angola zou moeten ontvluchten zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u een kopie van uw Angolese Cédula Pessoal neer.

Wat betreft dit document: ten eerste is dit document allerm minst een bewijs van uw identiteit, het betreft hier een kopie van een document zonder pasfoto of biometrische kenmerken. Bovendien bleek uit de leeftijdstest in 2016 dat uw berekende leeftijd boven de 18 jaar ligt, meer bepaald op 20,19 jaar met een standaarddeviatie van 1.8 jaar (zie beslissing dienst voogdij in administratief dossier). Dat u op dat moment, volgens de geboortedatum op dit document, 15 jaar zou geweest zijn is dus niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt ook dat corruptie wijdverspreid is in Angola. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten dan ook relatief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Inzake het verloop bij verweerder van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming stelt verzoekster: “Verzoekster begrijpt ten andere niet waarom zij niet meer werd opgeroepen door verwerende partij. Verwerende partij voorzag in een nieuwe gehoor van verzoekster, doch dit verhoor kon niet doorgaan omdat verzoekster zich verkeerdelijk had aangeboden bij de oude gebouwen van verwerende partij. Dit feit werd door de raadsman van verzoekster gemeld, doch om onduidelijke reden werd verzoekster door verwerende partij niet meer opgeroepen.”

Verzoekster stelt dat de beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan in het verzoekschrift wat volgt:

“5. Verzoekster wijst erop dat zij alles heeft verteld wat zij wist. Meer kan zij niet vertellen. Verzoekster wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoekster weinig aannemelijk zou zijn. Verzoekster wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten

Verwerende partij wijst erop dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekster zou zijn aangetast, quod non.

Verzoekster wijst er voor eerst op dat haar echte naam O. G.M. is. Verzoekster ziet niet in waarom zij hierover zou moeten liegen. Verzoekster kan enkel maar stellen dat George de reis naar Europa heeft geregeld. Verzoekster had hier geen enkele inspraak in. Verzoekster is hierover steeds duidelijk geweest. De fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling vermeldt duidelijk haar echte naam, verzoekster meldt dat er sprake is van een vals paspoort; zij vermeldt dat haar grootmoeder hier is, ...

Verzoekster is zwakbegaafd en zij ziet het als haar taak om in België voor haar grootmoeder te zorgen. In die context is het dan ook niet ongeloofwaardig of opmerkelijk dat verzoekster niet duidelijk kan aangeven wat zij effectief wil.

6. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende bepaalt: “[...]”

Verzoekster wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing wijst dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoekster werd niet op de tegenstrijdigheden hieromtrent gewezen.

Verzoekster wijst erop dat verwerende partij erop wijst dat zij niet kan nagaan of er mogelijk sprake zou kunnen zijn van een intern vestigingsalternatief.

Feit is dat verzoekster hieromtrent door verwerende partij nooit is ondervraagd. Verwerende partij wijst al te makkelijk op de medewerkingsplicht die op verzoekster rust, doch hoe kan verzoekster hierover duidelijkheid scheppen als hem hierover niets wordt gevraagd.

Feit is dat het verzwijgen van een deel van het relaas op zich niet volstaat om iemand het staat te weigeren.

[...]

7. Verzoekster is de mening toegedaan, dat zij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris – Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt dat een vluchteling een persoon is die:

[...]

Verzoekster vraagt dan ook met aandrang rekening te houden met haar profiel.

8. Verzoekster is de mening toegedaan dat haarminstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5: "[...]"

Welnu, verzoekster legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoekster van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren.

9. Verzoekster wijst erop dat hij meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

[...]

Verzoekster wenst in te gaan op de categorie c

(c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. X, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoekster wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoekster teruggewezen zou worden naar Angola zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is."

Beoordeling

2.2.1. In de mate dat verzoekster aanvoert dat ze niet meer werd opgeroepen voor een nieuw tweede gehoor omdat het voorziene tweede gehoor niet is doorgegaan omdat verzoekster zich had aangeboden bij het verkeerde gebouw stelt de Raad vast dat het CGVS niet verplicht is een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren. Artikel 57/5ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming". De commissaris-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede persoonlijk onderhoud te organiseren indien hij dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van een gepronnde vrees voor vervolging.

Voor zover verzoekster verwijst naar artikel 17 van het KB inzake de procedure bij verweerder en aanvoert dat ze niet werd geconfronteerd met tegenstrijdige verklaringen, blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat ze wel degelijk werd geconfronteerd met tegenstrijdigheden, onder meer inzake haar

visumaanvraag (gehoor p. 9-10), verklaringen bij DVZ, (gehoor, p. 11), medeneming door politie (gehoor p. 17), periode van opsluiting (*idem*).

2.2.2. Verzoekster stelt: *“Verzoekster wijst erop dat verwerende partij erop wijst dat zij niet kan nagaan of er mogelijk sprake zou kunnen zijn van een intern vestigingsalternatief. Feit is dat verzoekster hieromtrent door verwerende partij nooit is ondervraagd. Verwerende partij wijst al te makkelijk op de medewerkingsplicht die op verzoekster rust, doch hoe kan verzoekster hierover duidelijkheid scheppen als hem hierover niets wordt gevraagd.”*

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen motivering bevat inzake een intern vluchtalternatief.

2.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, “*Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*”, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, “*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*”, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, “*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*”, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.5. Verzoekster voert aan dat haar echte naam O. G. M. is, verwijst naar het gebruik van een vals paspoort, voert aan dat ze zwakbegaafd is en het als haar taak ziet om in België voor haar grootmoeder te zorgen.

Deze herhaling van haar verklaringen is niet dienstig ter weerlegging van de motivering die stelt:

“In verband met uw vermeende minderjarigheid vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op datum van 16/12/2016 in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar bent. Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd.

Toen u, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, geconfronteerd werd met de resultaten van deze leeftijdstest, bleef u erbij dat u wel degelijk minderjarig was en dat u geboren bent op 29 april 2002 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.4). U zei ook dat uw naam O.G. M. is en niet M.A. H. M. (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.3). Gevraagd of u weet waarom u in België geregistreerd staat onder de naam M.A.H. M., zei u dat men u gezegd had dat uw vingerafdrukken teruggevonden werden onder die naam en dat men daarom deze naam gebruikte (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.4).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat er aan de hand van uw vingerafdrukken een visumaanvraag voor Portugal werd teruggevonden waarbij het visum werd afgeleverd op 27 januari 2016. Dit visum werd afgeleverd aan M.A.H. M. die geboren is op 18 september 1997 (zie visumaanvraag in blauwe map).

U verklaarde met een paspoort van Angola naar België gereisd te zijn en dat dit niet uw paspoort was. Gevraagd hoe u dan aan dat paspoort geraakt bent, zei u dat G. alles regelde en dat u enkel naar de ambassade moest gaan om daar uw vingerafdrukken te geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.8).

Gevraagd of u iets moest doen, iets moest geven aan G. voor u naar de ambassade ging om dat paspoort te verkrijgen, zei u dat dit niet het geval was. Gevraagd of u dan geen foto's moest laten nemen voor u naar de ambassade ging, zei u dan dat u dat wel liet doen. U zei dat u niet meer weet wanneer dit was en u zei ook niet te weten waarom u die foto's moest laten nemen. U zei te denken dat er een week en drie dagen tussen zat, tussen het moment dat u foto's liet nemen en het moment dat u uw vingerafdrukken moest laten nemen op de ambassade. U zei dat u zich nog herinnert dat men u vragen stelde op de ambassade maar u weet niet meer welke vragen.

U verklaarde ook niet te weten of het paspoort waarmee u reisde dan een vals paspoort was. Gevraagd of G. nog andere valse identiteitsdocumenten liet maken voor u, zei u dat dit hij enkel een paspoort voor u liet maken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.9).

Bij uw visumaanvraag, met kopies van uw paspoort, zat nochtans ook een kopie van uw Angolese identiteitskaart (afgegeven op 11 augustus 2015) waarop een andere foto van u dan op uw paspoort te zien is (zie blauwe map in het administratief dossier). U verklaarde dat u deze identiteitskaart nog nooit gezien had (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10).

Hoewel u dus eerst zei dat u niets moest doen om dit paspoort aan te maken, verklaart u dan nadat het u specifiek gevraagd werd, dat u foto's moest laten maken daarvoor. U verklaarde ook dat G. nooit een ander identiteitsdocument liet maken voor u hoewel er in uw visumdossier een kopie van een Angolese identiteitskaart zit op dezelfde naam als die op het paspoort dat u gebruikte, met een andere foto."

De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent. Aangezien ze niet dienstig of concreet wordt weerlegd, blijft ze onverminderd overeind.

Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs aan dat ze zwakbegaafd zou zijn.

2.2.6. Verzoekster stelt dat ze coherente verklaringen heeft afgelegd.

De loutere bevestiging van en verwijzing naar haar verklaringen kan niet aangenomen worden als een nuttige betwisting inzake de motiveringen waaruit blijkt:

- verzoeksters desinteresse in haar reisweg en waar zij internationale bescherming zou verzoeken nadat ze Angola moest verlaten, is niet geloofwaardig;
- het is opmerkelijk dat verzoekster internationale bescherming zoekt in België en tegelijkertijd verklaart dat ze eigenlijk niet zelf wilde vertrekken uit Angola;
- verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af of ze werd meegenomen door de politie dan wel door bandieten;
- verzoekster legde inconsistente en incoherente verklaringen af over pamfletten;
- indien verzoekster en haar grootmoeder werkelijk twee dagen samen in dezelfde kamer zaten opgesloten, kon haar grootmoeder onmogelijk weten dat verzoeksters vader, grootvader en oom gedood werden; hetgeen des te meer klemmt omdat het niet geloofwaardig is dat verzoekster niet aan haar grootmoeder, met wie ze samen internationale bescherming verzocht in België, gevraagd zou hebben hoe ze dat te weten kwam;
- de kopie van de Angolese Cédula Pessoal is geen bewijs van haar identiteit, omdat het een kopie is van een document zonder pasfoto of biometrische kenmerken.

De voormelde motiveringen, die omstandig zijn uitgewerkt in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier. Aangezien ze pertinent en terecht zijn en niet dienstig worden weerlegd, blijven ze onverminderd overeind.

2.2.7. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoekster beroept zich inzake de subsidiaire bescherming op geen ander element dan hetgeen ze aanvoert in het kader van het vluchtelingenrelaas. De bewering dat ze een psychologische ontreddering zal doormaken in geval van terugkeer naar Angola is niet onderbouwd en derhalve niet dienstig.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS